

Sygn. akt I C 3196/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Monika Koza

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2017r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.**

przeciwko **T. W.**

o zapłatę

I.zasądza od pozwanego T. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 4.607,80 zł (cztery tysiące sześćset siedem złotych osiemdziesiąt groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 14 lutego 2017r. do dnia zapłaty, lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie.

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda umowne odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, lecz nie wyższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty:

- 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) od dnia 14 lutego 2017r. do dnia 12 marca 2017r.,

- 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) od dnia 14 lutego 2017r. do dnia 10 kwietnia 2017r.,

- 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) od dnia 14 lutego 2017r. do dnia 10 maja 2017r..

III.umarza postępowanie w sprawie co do zapłaty kwoty 3.300 zł (trzy tysiące trzysta złotych) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 23 listopada 2015r. do dnia 13 lutego 2017r.

IV. oddała powództwo w pozostałej części.

V. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 345,07 zł (trzysta czterdzieści pięć złotych siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 3196/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 23 listopada 2015r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. W. kwoty 7.841,99 zł wraz z umownymi

odsetkami w stosunku rocznym w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 23 listopada 2015r. do dnia zapłaty, w tym kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż przysługuje mu wobec pozwanego wymagalna wierzytelność pieniężna, wynikająca z zawartej umowy pożyczki z dnia 03 września 2005r. w kwocie 9.500 zł. Podał, że na podstawie tej umowy pozwany uzyskał kwotę pożyczki oraz zobowiązał się do spłaty zadłużenia w ratach miesięcznych zgodnie z warunkami niniejszej umowy t.j. do dnia 02 września 2014r. Tym samym całość roszczenia stała się wymagalna z tą datą zaznaczył, iż pomimo wezwania skierowanego do pozwanego zadłużenie nie zostało spłacone, a należność z tego tytułu na dzień 22 listopada 2015r. stanowiła kwotę 7.841,99 zł wraz z odsetkami umownymi w stosunku rocznym w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (k.2-3v).

Postanowieniem z dnia 08 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w niniejszej sprawie i o przekazaniu sprawy do rozpoznania tut. Sądowi (k.4v).

Pozwany T. W. nie złożył odpowiedzi na pozew, a na rozprawie w dniu 06 grudnia 2016r. (k.70) oświadczył, że nie kwestionuje pozwu, potwierdza okoliczność zawarcia umowy z bankiem. Jednocześnie wskazał, że od marca 2015r. dokonuje na poczet tego zobowiązania regularnych comiesięcznych wpłat w kwocie 200 zł, dokonuje tego za pośrednictwem bankowości internetowej. Od tego czasu do chwili obecnej dokonywał wpłat, ostatnia miała miejsce w dniu 10 listopada 2016r. w kwocie 250 złotych i uzyskał SMS-owe potwierdzenie, że zadłużenie aktualne stanowi kwotę 5.901 zł.

W piśmie procesowym z dnia 13 lutego 2017r. (k.87) powód potwierdził dokonanie przez pozwanego wpłat na poczet przedmiotowego zobowiązania w okresie od 14 grudnia 2015r. do 13 lutego 2017r. na łączną kwotę 3.300 zł i cofnął pozew w tym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia z jednoczesnym podtrzymaniem swojego żądania co do zwrotu kosztów postępowania. Tym samym wniósł o zasądzenie kwoty 5.357,80 zł wraz z umownymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 14 lutego 2017r. do dnia zapłaty.

Natomiast na rozprawie w dniu 12 maja 2017r. (k.111) pozwany przedłożył dokument wydany przez powoda, z którego treści wynikało, iż w dniu 13 marca 2017r. dokonał on kolejnej wpłaty w kwocie 250 zł, w dniu 11 kwietnia 2017r. – kwoty 250 zł oraz w dniu 11 maja 2017r. także kwoty 250 zł. Podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, jednakże podniósł, iż do chwili obecnej uiścił łącznie kwotę 750 zł na poczet przedmiotowego zobowiązania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 września 2005r. pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powodowego banku umowę pożyczki w rachunku prowadzonym w ramach konta nr (...), ustalając limit pożyczki w wysokości 9.500 zł. W ramach niniejszej umowy pozwany zobowiązał się do dokonywania comiesięcznych wpłat w wysokości 1.400 zł, oprocentowanych zgodnie z Tabelą opłat i prowizji w okresie do 02 września 2014r.

Z wyciągu z ksiąg powodowego banku wystawionego w dniu 22 listopada 2015r. wynika, że pozwany z tytułu przedmiotowej umowy na dzień wystawienia wyciągu zobowiązany jest do zapłaty kwoty 7.841,99 z tytułu należności głównej wraz z dalszymi odsetkami od niespłaconego kapitału naliczonymi według czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku.

Bezsporne a nadto dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 22.11. 2015 r. k. 1,

- zestawienie transakcji z dnia 19.04.2016r. k.16-39,

- tabela oprocentowania konta dla osób fizycznych, obowiązująca od 15.12.2009r. k.40 -40v,

- tabela oprocentowania konta dla osób fizycznych, obowiązująca od 05.10.2014r. k.41 -41v,

- regulamin kont dla osób fizycznych k.42-52v.

W dniu 01 listopada 2014r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty łącznej kwoty 9.261,93 z tytułu należności w związku z niniejszą umową z dnia 03 września 2005r. w koncie nr (...) w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania albowiem w tej wysokości istnieją należności banku, które nie zostały spłacone w terminie. Niniejsze wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 01 grudnia 2014r.

W związku z dokonywanymi przez pozwanego w okresie od 13 stycznia 2014r. do 10 listopada 2016r. wpłatami zaległość wobec powoda na dzień na dzień 10 listopada 2016r. wyniosła 5.838,70 zł. Następnie pozwany w dniu 14 grudnia 2016r. dokonał na poczet zadłużenia wpłaty w wysokości 250 zł, w dniu 10 stycznia 2017r. – 250 zł, w dniu 13 lutego 2017r. – 250 zł. Tym samym w związku z naliczonymi odsetkami umownymi roszczenie na dzień 13 lutego 2017r. stanowiło kwotę 5.357,80 zł wraz z dalszymi odsetkami od dnia 14 lutego 2017r. do dnia zapłaty, obliczonymi według czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku.

Następnie pozwany dokonał kolejnych wpłat : w dniu 13 marca 2017r. w kwocie 250 zł, w dniu 11 kwietnia 2017r. w kwocie 250 zł oraz w dniu 11 maja 2017r. w kwocie 250 zł. Tym samym aktualna należność główna z tytułu przedmiotowej umowy na dzień 11 maja 2017r. stanowiła kwotę 4.607,80 zł.

Bezsporne a nadto dowód:

- wezwanie do zapłaty z 01.11.2014r. k.53,

- potwierdzenie odbioru k.54,

- zestawienie transakcji z 13.12.2016r. k.73-77,

- stan konta k.78,

- zestawienie transakcji z 13.12.2016r. k.73-77,

- pismo z dnia 13.02.2017r. k.87,

- zestawienie transakcji z 12.05.2017r. k.109.

Sąd zważył, co następuje:

Art. 720 § 1 k.c. stanowi, iż przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

§ 2. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Zgodnie zaś z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe t.j. Dz.U. z 2002r. Nr 72, poz.665 ze zmianami (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawierania przez strony umowy pożyczki), w myśl którego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jak stanowi art. 78 tej ustawy do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu.Zgodnie ze swoim literalnym brzmieniem nakazuje odpowiednio stosować przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu do ustalenia

reżimu prawnego zawieranych przez bank umów pożyczek. Ustawodawca wyznaczył więc drugi, poza umową kredytu (szczególnym przypadkiem pożyczki) "zakres odniesienia" przepisów o zabezpieczeniu spłaty i oprocentowania kredytu - stosunek prawny powstały przez zawarcie umowy pożyczki (innej aniżeli szczególna postać umowy pożyczki). Do uregulowania praw i obowiązków stron umowy pożyczki, a stosując terminologię zwolenników stanowiska, że umowa kredytu to nic innego jak szczególny przypadek umowy pożyczki - do innego aniżeli szczególny przypadku pożyczki zastosowanie mają: art. 70, 74-78 prawa bankowego. (...) stosowanie przepisów prawa polega na najnormalniejszym stosowaniu określonych przepisów do drugiego "zakresu odniesienia", z tym jednak, że całkowicie nie mają zastosowania bądź też w pewnej części swej treści ulegają zmianom te spośród nich, które ze względu na treść swych postanowień są bezprzedmiotowe lub sprzeczne z przepisami normującymi już te stosunki, do których mają one być stosowane (B. G., Pojęcie..., s. 14). Konieczność odrzucenia lub modyfikowania treści przepisów prawnych, które mają być "odpowiednio" stosowane, może powodować poważne trudności przy określaniu reżimu prawnego "drugiego zakresu odniesienia". Niezależnie jednak od tego, jak trudnym zabiegiem byłoby "odpowiednie" stosowanie przepisów prawnych, należy stwierdzić, że stosunek prawny stanowiący drugi "zakres odniesienia" posiada reżim prawny określony szczególnymi przepisami (tamże). Dopuszczając tak szeroką możliwość kontaminacji reżimu prawnego właściwego do unormowania stosunku prawnego powstałego przez zawarcie umowy kredytu (szczególnego przypadku pożyczki) z reżimem prawnym właściwym dla uregulowania umowy pożyczki (innego niż szczególny przypadek pożyczki), ustawodawca podważył jakikolwiek sens dokonania zarówno jednego, jak i drugiego podziału. Nie ma potrzeby odróżniać umowy kredytu od umowy pożyczki albo szczególnej postaci pożyczki od innych rodzajów pożyczki, skoro reżim prawny tych umów jest taki sam. Oczywiście ze stwierdzenia, że praktycznie wszystkie przepisy Prawa bankowego o umowie kredytu stosuje się do umowy pożyczki udzielanej przez bank nie wynika, że wszystkie przepisy o pożyczce stosuje się do umowy kredytu. Poza odpowiednio stosowanymi przepisami o kredycie, umowa pożyczki ma jeszcze swoją regulację (art. 720-724 k.c.). W tym stanie rzeczy *prima facie* mogłoby się wydawać, że zakres unormowania umowy pożyczki jest szerszy aniżeli zakres unormowania umowy kredytu. Oznaczałoby to tym samym, że reżimy prawne tych umów są inne, a co za tym idzie, że rozróżnienie na umowę kredytu (szczególny przypadek umowy pożyczki) i umowę pożyczki (inny aniżeli szczególny przypadek umowy pożyczki) byłoby zasadne nawet wobec obowiązywania art. 78. Taki wniosek jest jednak nietrafny.

Przede wszystkim należy zaznaczyć, że w świetle niektórych poglądów nie ma przeszkód po temu, aby przepisy o pożyczce stosować analogicznie do umowy kredytu (tak np. A. S., O umowie..., s. 40). Akceptacja tego zapatrywania w zestawieniu z unormowaniem zawartym w art. 78 powoduje, że w reżimach prawnych umowy kredytu (szczególnego typu pożyczki) i umowy pożyczki (innego aniżeli szczególny typ pożyczki) pieniężnej nie ma żadnych różnic. Jednak aby wykazać brak tych różnic niekoniecznie trzeba uciekać się do zagadnienia analogii. Gdyby bowiem spojrzeć na regulację umowy pożyczki, to poza przepisem definicyjnym (art. 720 k.c.) i art. 724 k.c. przewidzianym dla przypadku, gdy przedmiotem pożyczki są inne rzeczy niż pieniądze analogia mogłaby dotyczyć wyłącznie unormowań zawartych w art. 721-723 k.c. Gdyby natomiast spojrzeć na regulację umowy kredytu (art. 69 i n.) okazałoby się, że analogiczne stosowanie przepisów o pożyczce wcale nie jest potrzebne, albowiem regulacja ta jest skonstruowana tak, iż w kwestiach, których dotyczą art. 721-723 k.c. albo istnieją odpowiedniki tych przepisów, albo w braku odpowiednika - inne przepisy czynią tę analogię bezprzedmiotową.

Powód powołał się na zawarcie z pozwanym umowy pożyczki bankowej. Podnosił również, że pozwany nie wywiązał się z obowiązków nałożonych na niego umową, w szczególności nie dokonywał comiesięcznych wpłat i stąd na dzień 22 listopada 2015r. posiadał zadłużenie w wysokości 7.841,99 zł. Jako dowód na poparcie tych twierdzeń przedstawił wyciąg z ksiąg banku zawierający informację o podstawie prawnej i stanie zadłużenia. Wyciąg ten należało potraktować jako dokument prywatny. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. (Dz.U.11.72.388) z dniem 5 kwietnia 2011r. art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.02.72.665 j.t.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP.

Jednakże pozwany nie kwestionował podstawy niniejszego roszczenia, a także przedłożonych przez powoda dokumentów, także wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 22 listopada 2015r. Podnosił jedynie, iż od czasu wezwania go do zapłaty powstałego zadłużenia w grudniu 2015r. z tego tytułu regularnie uiszcza określone kwoty (t.j. w wysokości 180 zł, 200 zł bądź 250 zł). Powód powyższą okoliczność potwierdził w piśmie z dnia 13 lutego 2017r. cofając niniejsze powództwo co do kwoty 3.300 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie i aktualnym żądaniem co do zapłaty kwoty 5.357,80 zł wraz z umownymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 14 lutego 2017r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 203 § 1 i 2 zd.1 k.p.c. pozew może zostać cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

Artykuł 203 § 2 stanowi, że cofnięcie pozwu niweczy skutki (procesowe jak i materialnoprawne) wywołane jego wniesieniem. Należy jednak uznać, że jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania zapłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu powodowi. Stanowisko to należy wywieść z tezy, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN(C) 1952, nr 2, poz. 49).

Jednocześnie stosownie do art. 355 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, przy czym postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym.

Ponieważ nadto zdaniem sądu, częściowe cofnięcie pozwu nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego, ani nie zmierza do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), należało uznać, że powód dokonał tej czynności ze skutkiem prawnym, co czyni wydanie orzeczenia w tym zakresie w przedmiotowej sprawie zbędnym i dlatego na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. orzec należało jak w pkt III niniejszego wyroku.

Zgodnie z art. 316 § 1 zd.1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany na rozprawie w dniu 12 maja 2017r. przedłożył zestawienie transakcji wystawione przez powoda, z którego treści wynikało, iż po wpłacie kwoty 250 zł w dniu 13 lutego 2017r. (uwzględnionej przez powoda w związku z częściowym cofnięciem pozwu) dokonano kolejnych wpłat: w dniu 13 marca 2017r. w kwocie 250 zł, w dniu 11 kwietnia 2017r. w kwocie 250 zł oraz w dniu 11 maja 2017r. w kwocie 250 zł. Tym samym aktualna należność główna z tytułu przedmiotowej umowy na dzień 11 maja 2017r. stanowiła kwotę 4.607,80 zł (5.357,80 zł – 750 zł). Tym samym sąd orzekł jak w pkt I wyroku t .j. zasądził od pozwanego T. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 4.607,80 zł (cztery tysiące sześćset siedem złotych osiemdziesiąt groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 14 lutego 2017r. do dnia zapłaty, lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie. Zaznaczając, iż aktualne stanowisko w zakresie żądania odsetek wyrażone zostało w piśmie powoda z dnia 13 lutego 2017r. Tym sam na dzień wydania niniejszego orzeczenia pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą powyższej kwoty wraz z odsetkami umownymi od dnia 14 lutego 2017r. Takie rozstrzygnięcie determinowało orzeczenie przez sąd w pkt IV oddalenia powództwa w pozostałej części(w związku z zapłatą kwoty 750 zł).

Natomiast w pkt. II wyroku sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda umowne odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, lecz nie wyższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty:

- 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) od dnia 14 lutego 2017r. do dnia 12 marca 2017r.,- 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) od dnia 14 lutego 2017r. do dnia 10 kwietnia 2017r.,- 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) od dnia 14 lutego 2017r. do dnia 10 maja 2017r. Biorąc pod uwagę tą okoliczność, w jakiej dacie niniejsze kwoty zostały uiszczone i tym

samym zgodnie z umową pożyczki powodowi należą się odsetki umowne od powyższych kwot za okres od żądania tych odsetek t.j. od 14 lutego 2017r. do dnia poprzedzającego uiszczenie tychże kwot na rzecz powoda.

Dodać należy, iż orzekając o odsetkach sąd miał przy tym na względzie, iż zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 481 § 2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Natomiast art. 481 § 2² k.c. stanowi, iż jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie. Wzmiankowany przepis został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie 1 stycznia 2016 r. (art. 57 ustawy).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie V wyroku na podstawie przepisów art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej na jej żądanie poniesione przez nią koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Strona powodowa wygrała spór w całości albowiem cofnięcie pozwu co do kwoty 3.300 zł nastąpiło w związku z zapłatą przez pozwanego powyższych kwot po wezwaniu do zapłaty i w toku niniejszego postępowania, a także dalszych wpłat po 13 lutego 2017r. w łącznej kwocie 750 zł. Tym samym na jej rzecz należy się zwrot kosztów procesu, na które w niniejszej sprawie składała się kwota: 300 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 34 zł tytułem opłat skarbowych od udzielonych pełnomocnictw pracownikom banku oraz łączna kwota 11,07 zł tytułem kosztów związanych z uwierzytelnionymi (przez notariusza) odpisami pełnomocnictw. Tym samym sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 345,07 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anita Wolska

I C 3196/15

ZARZĄDZENIE

Dnia 08 czerwca 2017r.

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. powoda Ł, K. z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji(pouczenie nr 13, kopię pozostawić w aktach)
3. przedłożyć akta z apelacją lub za 28 dni.

SSR Anita Wolska